

"Ο ΤΡΩΠΑΙΟΦΟΡΟΣ"

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΦΥΛΛΟ 80/ ΕΤΟΣ 30

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006

Η σεπτή Κοίμηση της Παρθένου Μαρίας.

Η Παναγία Παρθένος, ως μπρέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ μας ἐκ τῆς ἀμρτίας, τοῦ μόνου ἀποτελεσματικοῦ Λυτρωτοῦ διά τῆς δυνάμεως τοῦ αἰματός Του, ἥδην ἡ ὄρα, κατά τὸ ἀνθρώπινον, νά μεταβῇ ἐκ τῶν προσκαίρων στὰ αἰώνια, ἐκ τῶν φθαρτῶν εἰς τὰ ἀφθαρτά, ἐκ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν. Λέμε «κατὰ τὸ ἀνθρώπινον», διότι τὰ μεγαλεῖα τὰ ὅποια σημειώθηκαν στὴ ζωὴ της, ἔκ τῶν σπουδών καὶ θαυμασίων τὰ ὅποια ἐκδήπην νά ἐπειδέσθε καὶ ἐπετέλεσθε, τὰν καθιστούν ἔξαιρετοῦ θεοῦ καὶ ιεροῦ πρόσωπο, τὸ ὅποιο ὁ θάνατος δέν εἶχε προφανῶς κανένα λόγο νά ἀγγίξῃ. Η Παναγία μας ἐπήγασε τὴ Ζωὴ καὶ συνετέλεσε εἰς τὸ νά ἐπισταχθοῦν κρουνοὶ ζωῆς ἀπὸ τὸν Σταυρωθέντια Υἱὸ της. «Ομως ἰσχυσε καὶ γιὰ τὴν Παναγία Παρθένο τὸ: «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἄπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο, κρίσις». Η διαφορά μέ τὴν Παναγία μας ἔγκειται εἰς τοῦτο, τὸ πάρα πολὺ σημαντικό: «Υπέστη τὸ θάνατο ὡς ἀνθρώπος, ἀλλὰ ὡς μεγαλεῖός - κατὰ τὸ Θεό - ἀνθρώπος ποὺ ἱταν, μοναδικός ἐν μέσω ὅλων τῶν ἀνθρώπων, δέν ἰσχυσε γι' αὐτὸν τὸ: «μετά δέ τοῦτο, κρίσις». Η Παναγία μας δέν θά κριθεῖ μαζὶ μὲ δόλους μας στὴ Δευτέρα Παρούσια τοῦ Κυρίου μας. «Μετέστης ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ζωὴν», δέρμε μὲ ἀγαλλίασθ, ὑμνῶντας τὰ μεγαλεῖα της, ἔνα ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι καὶ αὐτό. Εὐπρέστησε πλήρως τὸ Θεό τῆς ἀγάπης, ἀφοῦ ἀπέδειξε, μέ μία ζωὴ γεμάτη ἀγία ἀγωνία, πολὺ πόνο καὶ πολλὴ ἀγάπη, διὰ ὁ λόγος της, ποὺ εἶπε κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό της: «γένοιτο μοι κατὰ τὸ ὅρμα σου» εἰς τὸν «Ἄγγελο ποὺ τῆς διερμήνευσε «θουδίν προαιώνιον», τὴ γέννησην τοῦ Λυτρωτοῦ μας ἀπὸ αὐτὸν, πτων θαυμάτιος καὶ ἀμετάκλητα σταθερός, διότι ἥθελε νά Παναγία καὶ τὸ Θεό νά δοξάσῃ καὶ τούς ἀνθρώπους νά θωμήσῃ.

Η ἀλλοθεια αὐτὴ τῆς πίστεως μας μᾶς πληροφορεῖ καὶ μᾶς ἐπιβεβαιώνει διὰ ἡ Παρθένος Μαρία στάθμης στὴ ζωὴ της πολὺτιμη, μέ τὴ συμπαράστασή της γιὰ δόλους τοὺς ἀνθρώπους, ἃν ἀποφάσιζαν ἐξ δόλης καρδίας νά δεχθοῦν τὴ βοήθεια τοῦ Λυτρωτοῦ μας Υἱοῦ της. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν Κανᾶ ἔξεφρασε τὴ σύνταση στοὺς ὑπέρτεις: «ὅ, πι ἀν λέγην ὑμῖν ποιήσατε». Τὸ ἴδιο μέ πολλὴ ἀγάπη ἀπενθύνει πρός πάντας τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι «περίκεινται ἀσθένειαν». Καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὴν κατάσταση πρέπει νά ἀπαλλαγοῦν, γιὰ νά γίνουν δχοὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δόξης Του. Αὐτὴ ἡ ἀποψη, ἀδραιωμένη θαυμάτια στὴ συνείδηση τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἔκανε στὰ πρῶτα βήματά της νά ζει μέσα στὸν ἀτμόσφαιρα τῆς παρουσίας της διαρκῶς. Πῶς νά μην ἔδιναν πρώτη θέση, στὸν κοινωνιακοῦ χαρακτῆρα ζωῆ των, τὰ μέλη τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας στὴν Παναγία Παρθένο; Πῶς νά μην ἐπιζητούσαν νῦν καὶ τὸν ὄρα τῆς λατρείας καὶ τὸν ὄρα τοῦ συμπνευματισμοῦ τῶν καὶ κάθε ὄρα νά αισθάνωνται «δούτες ἀπαντεῖς ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τὸ αὐτό» «σύν τῇ Μητρί Αὐτοῦ»; Άλλ' ὅχι μόνο τότε ζητούσαν τὴν παρουσία τῆς Παναγίας μας στὴ ζωὴ τους μέ εὐλάβεια, ἀλλὰ καὶ ἔκτοτε καὶ μέ μᾶς συμβαίνει κάπι ἀνάλογο. Πηγαῖα καὶ αὐθόρυμπτα, χωρὶς προσπάθεια καμπιά, ζοῦμε μὲ συντροφιά τὴν Παναγία. Τὸ «Παναγία μου» σὲ εὐχάριστα καὶ σὲ δυσάρεστα, συνοδεύει τὴ σκέψη μας, τὴν καρδία μας καὶ τὴ θέληση μας. Τὸ «Παναγία μου», ὥπως καὶ τὸ «μάνα μου», θερμότατα ἀντηκεῖ στὰ βάθη καρδιῶν εὐεσθῶν καὶ, προσθέτω, χωρὶς δισταγμό καὶ στὰ βάθη ἀνθρωπίνων καρδιῶν ποὺ δέν εἶναι σωστά τοποθετημένες ἀπέναντι της. Αὐτά τὰ βιώματα τῆς πίστεως μας σχετικά μέ τὴν Παναγία, μᾶς κάμουν τὴν κορυφαῖα αὐτὴ ἐορτή, ποὺ συνδέεται μέ τὸ κορυφαῖο σημεῖο τῆς ζωῆς της, τὸν ἀγία της Κοίμηση, νά στεκώμαστε - πραγματικά καὶ νοερά - μπροστά στὸν ἀγία αὐτὴ εἰκόνα τῆς Κοίμησεως της καὶ νά ἐναπενίζουμε αὐτὸ τὸ ὑπέροχο καὶ θεῖο σκοπικό τῆς «ῷρας» τῆς Παναγίας Παρθένου, ποὺ μόνο αὐτὸ ἔδηλων διὰ πτωτὸν ἀπό τὴν ζωὴ της πτων ὑπερφυσικά. Στεκόμαστε ἐνεοί μπροστά στὸν κεκοιμημένη «Πηγὴ τῆς Ζωῆς», ὡς ὅποια καὶ ἐν τῇ κοιμίσει αὐτῆς τὸν κόσμον οὐ κατέληπε. Θαυμαστικά ἀτενίζουτας, μέ ὅποιο τρόπο, αὐτὸν τὴν

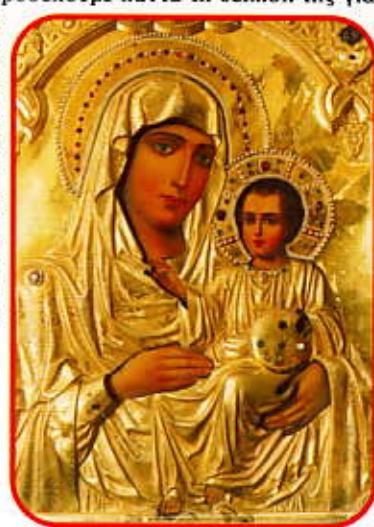
σκυνὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας, παραπροῦμε, διὰ καὶ αὐτὸν δικαίως συμμετέχουν τὰ πάντα. Συναντῶνται μπροστά στὸν κεκοιμημένην Παναγία, ποὺ τὴν διακρίνει μία ὑπερκόσμια ἡρεμία, ὅλος ὁ οὐράνιος κόσμος, μαζὶ καὶ ὁ ἐπίγειος. Ο οὐράνιος κόσμος, μὲ κορυφαῖο τὸ Χριστό, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὴν Παναγία «σάρξ ἐγένετο», ὥπως τοῦ ὑπνόγόρευε ἡ ἀγάπη Του, γιά νά σταυρωθῇ γιὰ μᾶς καὶ ν' ἀναστηθῇ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἔργο Του ἀποτελεσματικό. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ Χριστό, ἀγγελοῦ, οἱ ὅποιοι Τὸν κυκλώνουν. Τὸν συνοδεύουν νά παραλάβῃ τὴν ἀγία ψυχὴ τῆς μπρέρας Του καὶ νά τὴ δώσῃ τὴ θέση ποὺ εἶναι ἐπρεπε στὸν αἰωνιότητα Του καὶ τὴ ζωὴ Του, ἀξιώνοντάς τη νά καθεξῇ ἐκεῖ γιὰ πάντα «τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος». Ο δέ ἐπίγειος κόσμος ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τοὺς μαθητές τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ητοιμάζοντο νά συνεχίσουν τὸ ἔργο Ἐκείνου, ὥστε διὰ τῆς διαδοχῆς ἐσει νά ἔχυπρετηθῇ τὸ θισαύρισμα τῆς Δημιουργίας καὶ ἡ κορωνίδα της, ποὺ εἶναι ὁ ἀνθρώπος.

Παρόντες λοιπὸν διόπιν διόπιν οἱ μαθητές καὶ συνεχιστές τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀποτελοῦν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας Του, νά εἶναι μέ τὴ βοήθεια Του ὅργανα Του, ὥστε τὸ ἔργο Του νά κηρυχθῇ «ἔως περάτω τῆς γῆς». Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἔօρτη τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας στέκει πολὺ ψηλά στὶν συνείδηση μας, στὸν ἔκτιμον μας, στὸ σεβασμό καὶ στὸ θαυμασμό μας καὶ ἀνημετωπίζεται μέ ιδιαίτερη εὐλάβεια ἀπὸ μέρους μας, μέ πασχαλινὴ αἰσθησην. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζουμε αὐτὴ τὴν ἔօρτην «δεύτερο Πάσχα» τῶν Ἑλλήνων. «Ἐτοι τὴ νοιώσαμε ἐμεῖς οἱ «Ἑλληνες καὶ βοηθήσαμε καὶ ἀλλούς λαούς νά τὴ νοιώσαμε καὶ αὐτοὶ ἔτοι». «Οπως τὸ Πάσχα τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πέρασμά μας ἀπὸ τὸ θανάτο στὴ ζωὴ, δύοις καὶ ἡ Κοίμηση τῆς Παναγίας μας εἶναι ἑνα Πάσχα, ἔνα πέρασμα ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν γιά τὴν Παναγία. Έκ τοῦ θανάτου, ποὺ εἶναι νά παροῦσα ζωὴ, ὥπως τὴν ἔχει καταντήσει ἡ ἀμρτία, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ οὐρανοῦ, διόπι οἱ Χριστός μας μέ ξησοφάλισθε θέση, ἀν Τὸν ἐμπιστευθοῦμε. Αὐτὸ τὸ έζησε πρώτη τὴ Παναγία καὶ ἀπομένει καὶ ἐμεῖς φιλότημα νά τὸ ἐπιδιώκουμε, γιὰ νά εἶναι καὶ ὁ δικός μας θάνατος ἑνα Πάσχα, ἔνα πέρασμα «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν».

Σκεπτόμενοι μέ δέος τὸ ιερὸ μυστήριο τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας καὶ ἀναλογιζόμενοι διὰ ἀντόμα μ' ὅλα τ' ἀλλὰ μεγαλεῖα τῆς ζωῆς της προσετέθη καὶ αὐτὸ, θαυμάζουμε δικαίως τὰ ἐν γένει πνευματικά της ἐπιτεύγματα, τὸν ὑπέροχο προορισμό της νά γίνη μπρέρα τοῦ Κυρίου, γιὰ νά διακονήσῃ τὴν ἐνανθρώπον Του γιά τὴ σωτηρία μας, διόπι καὶ τὴν ἀφθαρτή δόξα ποὺ τῆς ἐπεδαμῆλεσθεν στὸ Θεός, στεφανοδότης ὑπάρχων γιά δῆλα τὰ λογικά Του πλάσματα, ποὺ ὑγάπαισε, καὶ γιὰ τὰ ὅποια στέκεται πάντα πρότα ἀγνωσθεῖται.

«Η Παναγία διὰ τὴν οὐρανίθειαν νά ἐπειδέσθε τὸ ἐπετέλεσθεν καὶ «εὔρε κάριν παρά τῷ Θεῷ», ὥστε νά γίνη μπρέρα τοῦ Χριστοῦ, διόπις καὶ πρόσεχουμε πάντα τὴ θέληση της γιά μᾶς καὶ ἀς προσέχουμε τὴ ζωὴν της, ποὺ εἶναι υποδειγματική καὶ αἴσθητη, διόπις δόδυγης γιά δῆλους μας καὶ ἀς τὴν παρακαλοῦμε νά μᾶς βοηθήσῃ νά ἐπιτύχουμε καὶ ἐμεῖς τὸ κρέος μας, ἔτσι τοι «ἔν τινι βαθμῷ», ὥστε νά σταθῇ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ἄξιο νά Τὸν εὐαρεστήσῃ, γιὰ νά ἐνεργήσῃ εὐεργετικά καὶ γιὰ μᾶς.

Άρχιμ. Δαμασκηνός Χαλκίτης

Σταχυολογήματα Πατερικῆς Σοφίας

Ο ἄνθρωπος είναι ὁ βασιλεὺς τῆς δημιουργίας, διότι πλάσθηκε μέ τὴν θέλησι τῆς Παναγίας Τριάδος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ διότι ἔχει ψυχὴ ζῶσα καὶ μπαίνει σ' αὐτὴ μὲ τὸ

Βάπτισμα ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καὶ τὸ Ἀγιο Πνεῦμα. Εἶναι ἡ μοναδικὴ ὑπαρξίς, ἡ ὅποια λαμβάνει τὸ χάρισμα τῆς προόδου στὴν ἀρετή, στὴν ἀγιότητα καὶ στὴν θεία δύναμι, ὥστε νὰ φθάνῃ μέχρι τὴν θέωσι. Ὁμως λόγῳ τῆς ἀμαρτίας ὁ ἄνθρωπος κατέπεσε ἀπό τὴν πρώτη τιμὴ στὴν κατάστασι τοῦ δούλου, τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό ἐδῶ ἐπιστρέφει στὴν πρώτη τιμὴ πάλι μὲ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ μὲ πολλές καὶ μεγάλες θυσίες καὶ κόπους. Ἰδού τι λέγει γι' αὐτὰ ὁ ἄγιος Γρηγόριος Νύσσης: «Οπως ὁ Θεός ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο ἑνα ἄλλο Θεό, ἐπίγειο Θεό, ἔτσι μὲ τὴν ἀμαρτία ὁ Θεός τὸν ἐταπείνωσε πολὺ, ὥστε ὀλόκληρη ἡ κτίσις ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ σῶμα τοῦ είναι ἀδύνατο καὶ γεμάτο ἀπό πόνο, ἡ ζέστη τὸν καίει, τὸ κρύο τὸν θανατώνει, τὰ ἔρπετά τὸν δαγκώνουν, ὁ λύκος τὸν φονεύει, ἡ θάλασσα τὸν πνίγει, ἡ γῆ τὸν καταπίνει, ἡ πείνα τὸν βασανίζει, ὁ διάβολος τὸν πειράζει μέχρι θανάτου». Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Θεός δὲν τὸν ἐγκατέλειψε. Τοῦ ἐδῶσε μέσα διορθώσεως, μετανοίας καὶ σωτηρίας. Πρῶτα-πρῶτα τοῦ ἀφῆσε τὴν χάρι τῆς σωτηρίας, μολονότι ὑπέκυψε στὴν ἀμαρτία. Κατόπιν τοῦ ἐδῶσε τὸν νόμο τῆς συνειδήσεως γιά νὰ τὸν συμβουλεύῃ

καὶ νά τὸν ἐλέγχῃ γιά τὰ κακά ἔργα του. "Υστερα τοῦ ἐδῶσε στὴν καρδιά τὸ δῶρο τοῦ ἀπωλεσμένου παραδείσου, δηλ. τὴν νοσταλγία τοῦ παραδείσου, ἡ ὅποια τοῦ προκάλεσε τὸν ζῆλο γιά τὴν προσευχὴ, τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, τὴν πνευματική γιά τὰ καλά ἔργα αἰσθησι. Στὸ χρονογράφημα τοῦ Κεδρηνοῦ λέγεται ὅτι μετά τὴν ἐκδίωξι τοῦ Ἀδάμ ἀπό τὸν παράδεισο, σαράντα ἡμέρες ἔκλαιγε ὁ προπάτωρ Ἀδάμ στὴν θύρα τοῦ παραδείσου, ζητῶντας συγχώρησι, ἀλλ' ὅμως τὰ Χερουβῖμ ποὺ ἐφύλαγαν τίς πόρτες τοῦ παραδείσου δὲν τοῦ ἀνοιξαν πλέον, διότι δὲν μποροῦσε πιά νά εἰσέλθῃ στὴν ἀθανασία χωρίς μετάνοια καὶ χωρίς τὴν θυσία καὶ ἔξαγορά τοῦ Χριστοῦ. Τότε, ἀφοῦ ἐπέστρεψε ὁ Ἀδάμ πισω στὴν γῆ, ἀρχισε νά ὄργωνη, νά σπέρνη καὶ νά ἐργάζεται μὲ τὸν ἰδρωτα τοῦ προσώπου του, γιά νά ἀποκτήσῃ τὸν ἐπιούσιο ἄρτο του. Ἐπειδή ἡταν μακριά ἀπό τὸν Θεό, ὁ ἄνθρωπος ἀπό τὴν γῆ μποροῦσε νά ἰδῃ τὸν Θεό, ὅπως λέγῃ ὁ ἄγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ἀλλά μὲ μυστικό τρόπο, δηλ. Μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του. Μέ τὸ ἑνα μάτι νά βλέπῃ τὸν Θεό ἀπό τὰ κτίσματα, δηλ. μὲ τὴν πνευματική θεώρησι τῆς δημιουργίας, ὅλων τῶν θαυμαστῶν ἀπό τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ κτισμάτων. Μέ τὸ δεύτερο μάτι νά βλέπῃ τὸν Θεό μὲ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἐντολῶν Του καὶ μὲ τὴν πνευματική αἰσθησι τῆς καρδιᾶς του. Ο Μέγας Βασίλειος λέγει, ὅσον ἀφορᾶ αὐτὰ διτι, ὅσο ἀνυψώνεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν σκέψη του στὴν πνευματική θεώρησι τῆς θαυμαστῆς φύσεως τῶν κτισμάτων, κατὰ τὸ ἴδιο μέτρο αὐξάνει καὶ στὴν πίστι καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Γέροντος Κλεόπα Ηλίε

8ΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΩΣ
7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2006

•ΡΩΜΗ

•ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

•ΡΑΒΕΝΝΑ

•ΒΕΝΕΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΠΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
"Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ"

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
Πρωτοπρεσβύτερος Γρηγόριος Μπασιάτος
ΤΗΛ. - FAX: 210 49 51 396

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΤΥΠΟ γραφή

Γ. ΑΦΕΡΩΦ 103 - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ
ΤΗΛ. - FAX: 210 49 56 302

**ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ
κ.κ. ΑΛΕΞΙΟΥ**

**«Τήν ζωήν ἡ κυήσασα,
πρός ζωήν μεταβέβηκας,
τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου τήν ἀθάνατον...»**

(Τροπάριον τῶν Αἰνων)

'Αγαπητοί μου Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ο Τριαδικός Θεός δημιούργησε τό όρατο καὶ ἀόρατο σύμπαν, ἀπό τὸν πλοῦτο τῆς χρηστότητός Του, γιὰ νὰ μετάσχῃ τῆς δόξας καὶ τῆς Βασιλείας Του. Οσα ἀδυνατοῦμε νὰ παρατηρήσουμε γίνονται ἀντιληπτά ἀπό τὰ αἰσθητά ποὺ ἀπολαμβάνουμε καὶ συνομολογοῦμε μὲ τὸν θεῖο Παῦλο, ὅτι «Τὰ ἀόρατα αὐτοῦ... τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἡ τέ ἀιδίος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης» (Ρωμ. 1,20). Μέ τὴν παρατήρηση τῆς Κτίσης, ὁ κάθε ἀγαθός καὶ καλοπροσάρτεος διαπιστώνει κάθε στιγμὴ τὴν αἰωνιότητα καὶ θειότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Ο κόσμος ἔχει φῶς, γιατὶ φωτίζεται ἀπό τὸ Φῶς· ὁ κόσμος ἔχει ζωὴ, γιατὶ προέρχεται ἀπό τὴ Ζωὴ. Οπως ὁ ὑλικός ἥλιος συντηρεῖ τὴ ζωὴ στὸν πλανήτη μας, ἐτσὶ καὶ ὁ Νοητός "ἥλιος δίνει ζωὴ στὸ σύμπαν. Ο Κύριος είναι «ἡ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ιω. 14, 6) καὶ ἥλθε στὰ πλάσματά Του, «ἴνα ζωὴν ἔχωσιν καὶ περισσόν ἔχωσιν» (Ιω. 10, 10). Αὐτὸ τὸ «περισσόν» είναι τὸ ὑπερβάλλον, τὸ θαυμάσιο καὶ ἔξαισιο, τὸ μοναδικό καὶ ὑπέροχο, ἐκεῖνο ποὺ ἐπευλογεῖ καὶ νοηματοδοτεῖ τὴν ἐφήμερη ζωὴ, δίνοντάς της νόημα καὶ ἐπεκτείνοντάς την ώς τὴν αἰωνιότητα.

Αὐτὴ ἡ διάσταση τῆς αἰωνιότητας είχε χαθεῖ μετά τὴν Παρακοή καὶ τὴν "Εξωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τὸν Παράδεισο. Δέ θά ὑπῆρχε ἐλπίδα γιὰ τὸν ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο. Όμως ὁ Θεός είχε προεξαγγείλει ἀπό τὴν ώρα τῆς Παρακοῆς τὴν εὐλογημένη ἔξελιξη. Εκείνη τὴν ὑπόσχεση πού δόθηκε μὲ πληθὸς συμβολισμῶν στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ συντηρησαν οἱ θεῖοι Προφῆτες. Ολόκληρη ἡ ιστορία προσανατολίζεται στὸ πρόσωπο ἐκείνο, τὸ Ἀγνό καὶ Ἀσπιλο, τὸ Ἀμόλυντο καὶ Ἀχραντο, ποὺ ἔμελλε νὰ δανείσῃ σάρκα στὴ Θεότητα καὶ νὰ φιλοξενήσῃ τὸ Λυτρωτή τοῦ κόσμου.

Η Υπεραγία Θεοτόκος κυνοφόρησε καὶ ἔφερε στὸν κόσμο τὴ Ζωὴ τοῦ κόσμου. Παράδοξο καὶ ἀκατάληπτο μυστήριο, ἀλλά καὶ παρήγορο καὶ σωτηριώδες. Ο Τριαδικός Θεός εὐδόκησε νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ μία γυναικα μὲ ὑλικὴ ὑπόσταση, μία γυναικα σάν τὴ μάνα μας, σάν τὴν ἀδελφὴ μας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σαρκωθεῖς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ είναι «φίλος καὶ ἀδελφός μας», ἄρα καὶ ἡ Μητέρα Του είναι καὶ δικὴ μας Μητέρα, ἡ Παναγία Μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Βεβαίως ὑπὸ μία προϋπόθεση: τῆς εὐλαβικῆς τηρήσεως τοῦ Ἀγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ (Ματθ. 12,49-50 & Ιω. 15,14), ὅπως ἀκριβώς ὑπηρέτησε Ἐκείνη.

'Αδελφοί μου ἀγαπητοί,

Η Υπεραγία Θεοτόκος, θλιψμένη καὶ πονεμένη, μά ούτε γιὰ μία στιγμὴ ἀπελπισμένη, τερμάτισε τὴ ζωὴ Τῆς κατά τὸ ἀνθρώπινο. Όμως δέν ἡταν δυνατό, Εκείνη πού κυνοφόρησε τὴ Ζωὴ, νά ὁδηγηθῇ στὸ θάνατο. Απλά μεταφέρθηκε στὴν Αἰώνια Ζωὴ. «Παρέστη ἡ Βασιλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ Τῆς, ἐν ἴματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη». Κάθεται στὸν Υψηλό Θρόνο τῆς Μεγαλωσύνης καὶ δέεται διαρκῶς γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ποὺ ἐπικαλούμαστε τὸ Πανάγιο ὄνομα Τῆς. Είναι ἀνεκτίμητη Παρακαταθήκη γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα ἡ διαρκῆς δέηση τῆς Θεοτόκου γιὰ μᾶς πού ἀναγνωρίζομε τὸν ὑψηλό Τῆς ρόλο καὶ Τὴν ἐπικαλούμεθα στὶς προσευχές μας.

ΙΕΡΕΣ ΑΓΡΥΠΝΙΕΣ

ΤΡΙΤΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ	: Ἀπόδοση Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
ΤΕΤΑΡΤΗ 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ	: Αγίου Δημητρίου
ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	: Αγίου Νεκταρίου
ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	: Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου
ΤΡΙΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	: Αγίου Νικολάου

"Ο ΕΩΔΗΣΕΦΟΣ"

ΖΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Το Ζήμερο 12, 13 και 14 Μαΐου πραγματοποιήθηκε Προσκυνηματική Έκδρομή από την Ένορία μας στην Ανατολική Μακεδονία. Συγκεκριμένα έπισκεψήκαμε τίς Ιερές Μονές Παναγίας Εικοσιφοίνισσας και Τιμίου Προδρόμου Σερρών, τίς Παλαιοχριστιανικές Βασιλικές τῶν Φιλίππων, τό Σπήλαιο τοῦ Άγγιτη μέ τό ύπόγειο ποτάμι, τό χωριό Νικηφόρος, τίς Σέρρες και τή Δράμα.

Μονάδα Φροντίδας Ηλικιωμένων "Η ΆΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ"

Σε σύγχρονες εγκαταστάσεις
για τη φροντίδα των δικών σας ανθρώπων
από έμπειρο προσωπικό

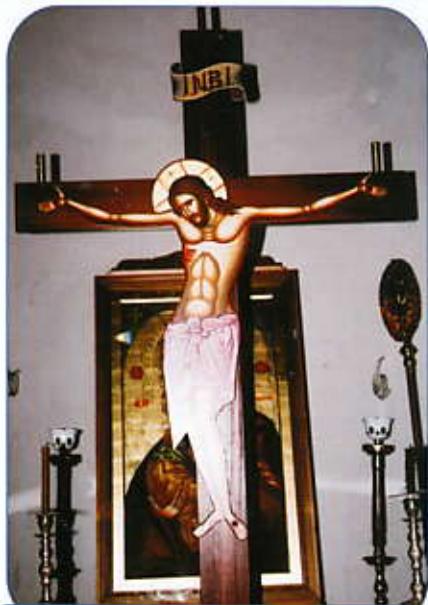
Αθηνάς 86, Κορυδαλλός τηλ.: 210 49 41 410

"Ο ΕΙΔΗΣΕΦΟΣΟΣ..."

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Με λαμπρότητα έορτάσθηκε και φέτος ή μνήμη του Προστάτου της Ένορίας μας Άγιου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, στις 23 και 24 Απριλίου. Την παραμονή της έορτής τελέσθηκε ο Πανηγυρικός Έσπερινός της Άγαπης και έν συνεχεία ή Παράκλησις του Άγιου. Άνημερα της έορτής, τελέσθηκε πανηγυρική άρχιερατική Θεία Λειτουργία ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικαίας κ.κ. Αλεξίου, κατά την οποία ο Σεβασμιώτατος απένειμε τὸ ὄφφικιο του Πρωτοπρεσβυτέρου στὸν π. Γρηγόριο Μπατιστάτο, έφημέριο του Ναοῦ μας. Άκολούθησε λιτάνευση της εικόνος του Άγιου, ἐνῷ τὸ ἀπόγευμα τελέσθηκε μεθέορτος Έσπερινός και θεία Παράκλησις.

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

- Ο Έσταυρωμένος του Άγ. Φανουρίου.
- Τὸ ἀσημένιο Ιερὸ Εὐαγγέλιο.
- Τὰ ράσα τῆς Χορωδίας του Ναοῦ μας.
- Η εικόνα τῶν Άγίων Γεωργίου καὶ Φανουρίου.

Δωρητές

Καλύμματα Άγιας Τραπέζης Άγιου Φανουρίου:
Άργυρώ Κόντου,
Ξανθή Τσοτσοβιένα,
Άγγελική Παπαδοπούλου,
Δέσποινα Ξηροταγάρου

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ
ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Βύρωνος & Αθηνάς,
Καρυδαλλός

- Ζωής
- Υγείας
- Αστικής Ευθύνης
- Αυτοκινήτων

ΜΟΤΑΚΗΣ Γ. ΜΙΧΑΗΛ

- Πυρός
- Ομαδικά
- Μεταφορών
- Πιστώσεων

Fax/Tel.: 2104960346, Kiv.: 6936530303

ΟΙΝΟΣ ΕΥΦΡΑΙΝΕΙ ΚΑΡΔΙΑΝ

επ' αφεζεία

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ν. ΣΠΑΝΟΣ,
καρδιολόγος

Γνωρίζουμε έδω και άρκετά χρόνια ότι ή μέτρια κατανάλωση οίνου πενταετώδων ποτῶν είναι εύεργετική για τήν καρδιά, έπειδη μειώνει τά όξεα έμφραγματα τοῦ μυοκαρδίου. Υπάρχουν όμως και νεώτερα!

Τά νεώτερα μᾶς λένε ότι ή κατανάλωση μέτριας ποσότητας οίνου πενταετώδων μειώνει τόν κίνδυνο νά άναπτυχθῇ άθηρωματική πλάκα στίς άρτηριες τῆς καρδιᾶς, τις στεφανιαίες άρτηριες. Ή αυξηση τῆς άθηρωματικῆς πλάκας καταλήγει σέ βουλώματα στίς άρτηριες, μέ αποτέλεσμα νά μήν έπαρκῃ ή παροχή αἷματος κάθε φορά πού αυξάνεται τό έργο τῆς καρδιᾶς. Σέ αὐτήν τήν περίπτωση ή δρρωστος μπορεῖ νά νοιώθῃ πόνο στό στήθος ή λαχάνιασμα κατά τήν διάρκεια φυσικῆς δραστηριότητας, τήν όποια παλαιότερα κατάφερνε νά διλοκληρώση χωρίς προβλήματα. Ένω, άπό τήν άλλη, αιφνίδια ρήξη μᾶς τέτοιας πλάκας μπορεῖ νά οδηγήσῃ σέ όξυ έμφραγμα τοῦ μυοκαρδίου.

Η διαπίστωση ότι τό άλκοολ μειώνει τήν άναπτυξη τῆς άθηρωματικῆς πλάκας προκύπτει άπό μελέτη πού έγινε σε 1795 άτομα μέσης ηλικίας 71 έτῶν χωρίς γνωστή καρδιακή νόσο, τά άποτελέσματα τῆς όποιας δημοσιεύτηκαν σέ ένα άπό τά μεγαλύτερα Ιατρικά περιοδικά (Arch Intern Med, Νοέμβριος 2004).

Οι έρευνητές μέτρησαν τήν ποσότητα άσθετίου στίς στεφανιαίες άρτηριες γιά τήν έκτιμη ποσότητα τῆς υπαρξης άθηρωματικῆς πλάκας, δημοσιεύγεται μέ τήν διενέργεια άξονικής τομογραφίας (CTscan) καρδιᾶς.

Τά άποτελέσματα πήναν εύνοϊκότατα γιά τούς μέτριους πότες. "Οσοι κατανάλωνταν ένα μέ δύο οίνου πενταετώδων ποτά τήν ημέρα είκαν τήν μισή σχεδόν πιθανότητα νά παρουσιάσουν σημαντική ποσότητα άθηρωματικῆς πλάκας στίς στεφανιαίες άρτηριες, σέ σύγκριση μέ δύος δέν έπιναν καθόλου οίνου πενταετώδων.

Άντο, έμμεσα, μπορεῖ νά έξηγήση, έν μέρει τουλάχιστον, γιατί μέ τό οίνοπνευμα συμβαίνουν λιγότερα έμφραγματα. Άπο τήν άλλη δικαιοῦται κανείς νά έλπιζῃ, όη, ίσως, και ή στηθάγχη θά έμφανιζεται λιγότερο συχνά σέ συνετούς πότες. Άπο όη, φαίνεται, μάλιστα, άπό τή μελέτη, δύο στούς τρεις περίπου άπό τούς συμμετέχοντες άνηκαν στήν κατηγορία τῆς μέτριας κατανάλωσης άλκοολ και άπολάρθαναν τήν εύεργετικής έπιδρασης.

...καὶ κρατάει ἀνοικτή τήν άρτηρια μετά άπό «stent»!

Και καλά, τά παραπάνω δέν άποτελοῦν έκπληξη, τουλάχιστον γιά τούς καρδιολόγους. Ξέραμε ότι τό άλκοολ δειτουργεῖ σάν άντιθρομβωτικό και μειώνει τά έμφραγματα, τώρα μάθαμε ότι μειώνει και τήν άναπτυξη τῆς πλάκας. "Οτι κρατάει όμως τήν άρτηρια ἀνοικτή μετά άπό «μπαλονάκι» μέ τοποθέτηση «stent», αὐτό πρώτη φορά τό άκονθαμε!" Τό ειδίηρε, όμως, νά δημοσιεύεται στό περιοδικό τῶν Βρετανῶν καρδιολόγων (Heart, Όκτωβριος 2004). Άσθενες πού ύποβληθηκαν σέ άγγειοπλαστική («μπαλονάκι») μέ τοποθέτηση «stent» έχουν περισσότερες πιθανότητες νά διατηρηθῇ τό άγγειο ἀνοικτό άμα καταναλώνουν μέτριες ποσότητες άλκοολ. Η μελέτη έγινε σε 225 Γερμανούς άσθενες, στούς όποιους τοποθετήθηκε «stent» στό νοσοκομείο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδεμβέργης.

Είναι γνωστό ότι τέσσερις μέ έξι μῆνες μετά τήν άγγειοπλαστική μπορεῖ νά έμφανιστῇ ξανά τό θούλωμα στήν άρτηρια, παρά τήν άρχική άντιμετωπίση του μέ έπιτυχια. Τό φαινόμενο αὐτό άνομάζεται «έπαναστένωση», συμβαίνει στό 30-35% τῶν άσθενῶν πού άντιμετωπίζονται μέ τά «stent» παλαιάς τεχνολογίας, ένω έκει μειώθει στό 5% περίπου, διαν χροπιμοποιούνται τά νεώτερα «stent», πού είναι έμπλοντισμένα μέ φάρμακο.

"Οσοι άρρωστοι έπιναν τουλάχιστον 50 γραμμάρια άλκοολ

(περίπου πέντε ποτήρια κρασί) τήν έθδομάδα κατά τούς μῆνες πού άκολουθησαν τήν τοποθέτηση τοῦ «stent» είχαν μειωμένη πιθανότητα νά έμφανισουν έπαναστένωση (περίπου ένας στούς πέντε, ποσοστό 23%) σέ σύγκριση μέ σοσους δέν έπιναν καθόλου (περίπου δύο στούς πέντε, ποσοστό 43%).

Πρώτη φορά έχουμε τέτοια δεδομένα, πού κάποιους θά τούς ξενίσουν κιόλας λίγο. Ό λόγος είναι ότι ή έπαναστένωση (ξαναθούλωμα) τοῦ άγγειου μετά άπό τοποθέτηση «stent» είναι διαφορετικό πράγμα άπό τήν δημιουργία άθηρωματικῆς πλάκας, πού άλλαγμε παραπάνω. Ή έπαναστένωση συμβαίνει έπειδη τό τοίχωμα τοῦ άγγειου παράγει ιστούς γιά νά έπουλωσει τό τραύμα άπό τό «μπαλονάκι», δημοσιεύεται άντιδραση τό δέρμα μας μετά άπό κόψιμο, στό ξύρισμα γιά παράδειγμα. Δέν ξέρουμε νά υπάρχει τρόπος ώστε τό άλκοολ νά μειώη αὐτή τήν άντιδραση τοῦ άργανισμοῦ. Είμαστε δημος εύτυχες πού έδω και τέσσερα χρόνια διαθέτουμε φάρμακα, τά όποια τοποθετημένα πάνω στά «stent», άναστελλουν τήν παραγωγή ιστῶν και άποφεύγεται ή έπαναστένωση. Από τήν άποψη αὐτή οι Γερμανοί άσθενες δέν φαίνεται νά είναι ιδιαίτερα τυχεροί, άφον τά νέα «stent» μέ φάρμακο χρησιμοποιούνται σέ πολὺ λίγους άρρωστους, όποτε ή έπαναστένωση τῆς άρτηριας «καλά κρατεῖ»...

Τελικά, νά θέλη κανείς νά μειώση τήν έπαναστένωση άπό τό 23% (στούς πότες) και τό 43% (σέ σοσους δέν πίνουν) θά πρέπει νά χρησιμοποιήση τά «stent» τελευταίας γενιάς, όποτε ή έπαναστένωση θά κυριαρίνεται στό 5% περίπου. Αύτό δέν είναι και τόσο άπλο, άφον αὐτά τά «stent» έχουν την διπλάσια τῶν παλαιοτέρων και ή χρησιμοποίηση τούς γιά δλούς τούς άρρωστους σημαίνει μεγάλη οίκονομική έπιβάρυνση τόσο γιά τά νοσοκομεία δοσο και γιά τά άσφαλιστικά ταρεία. Ός άποτελέσμα χρησιμοποιούνται σέ μικρό μόνο ποσοστό τῶν άσθενῶν, σέ άλλες τής έύρωστακές χώρες και ειδικά στή Γερμανία φαίνεται ότι τό ποσοστό αὐτό είναι άπό τά μικρότερα. Μέχρι νέες, καλύτερα όργανωμένες μελέτες νά έπιβεβαιώσουν τήν εύεργετική έπιδραση τοῦ άλκοολ στήν διατήρηση άνοικτής τῆς άρτηριας μετά άπό «stent» δέν θά είμαστε σίγουροι γιά τήν θούθειά του, άλλα έχουμε άπο άρκετος λόγους γιά νά πίνουμε. Λεποντίσμενα θέβαια, ώστε νά μήν άδηγμούμε σε αξέσηση τοῦ σωματικοῦ βάρους, όποτε δη, τερδίζουμε άπό τή μία τό κάνουμε άπό τήν άλλη... Πράγμα πού μᾶς θυμίζει τήν άξια τῆς έγκρατειας και τοῦ μέτρου σέ δη, π φάμε και δη, π πούμε!

Κόκκινο κρασί, λευκό κρασί ή ούζο: 'Άρκετ νά πίνουμε!'

'Άπο τά άλκοολούχα ποτά τό κόκκινο κρασί καταφέρνει πάντα νά προβάλλεται περισσότερο, έπειδη περιέχει ούσιες έκτος τοῦ άλκοολ, οι οποίες δρούν εύεργετικά στήν καρδιά. Μέχρι σήμερα πάντα κυρίως τά φλαβονοειδή, τά άποπα περιέχονται στό κόκκινο κρασί. Είναι άντιοξειδωτικές ούσιες και έχουμε λόγους νά έλπιζουμε ότι έχουν εύργετη δράση. Πρόσφατα άναστενθηκε ότι ή ρεοθεραπόλη, ούσια πού έπισης θρίσκεται στό κόκκινο κρασί, μειώνει τήν καρδιακή ίνωση σέ ποντίκια. Δέν συμβαίνει πάντα αὐτά πού βρίσκουμε άπο έρευνα σέ ζωα νά ισχύουν και σέ άνθρωπους. "Αν θωμάσουν, ή συγκεκριμένα ούσια θά μπορούσε νά θούθηση τόσο άσθενες μέ ύπερταση δοσο και μέ καρδιακή άνεπάρκεια. Φαίνεται πώς ή ρεοθεραπόλη άναστελλει τήν δράση τής άγγειοτενούντης II, μᾶς πρωτείνης πού είναι αύξημένη στής παραπάνω θμάδες άσθενῶν και είναι υπεύθυνη γιά τήν παραγωγή περισσούς κολλαγόνου στήν καρδιά και τήν δημιουργία καρδιακῆς ίνωσης.

Κλείνοντας, θά πρέπει νά πούμε ότι δέν δικαιούμαστε νά «πριμοδοτήσουμε» είδικά τό κόκκινο κρασί. "Ολες οι προηγούμενες εύεργετικές έπιδρασης τοῦ άλκοολ πού έχουν παρατηρηθεῖ στό άνθρωπο άφορούν τόσο στό λευκό δοσο και στό κόκκινο κρασί, καθώς, έπισης, και στά υπόλοιπα οίνοπνευματώδων ποτά. Φτιάνει νά καταναλώνονται μέ μέτρο, κάπι πού δέν θά κουραζόμαστε νά έπαναλαμβάνουμε.

‘Η υπερηφάνειά μας

‘Αγίου Ιωάννου τῆς Κρονστάνθης

Τέλος καὶ ἡ ὑπερηφάνειά μας φανερώνεται
ἰδιαίτερα στήν ἀνυπομονησία μας καὶ στὸ εὐέξαπτο τοῦ
χαρακτήρα μας, δταν κάποιος ἀπό μᾶς δὲν ὑπομένει οὔτε
τό πιο μικρὸ δυτάρεστο πράγμα, πού ἀλλοι μᾶς
προξενοῦν, εἴτε μέ πρόδεστη εἴτε καὶ γωρίς πρόδεστη νά τό
κάνουν, δταν δὲν ὑπομένει κάποιο ἐμπόδιο πού οἱ
ἀνθρώποι ἡ τό περιβάλλον μᾶς στήνουν στὸ δρόμο μας
δικαιολογημένα ἡ ἀδικαιολόγητα εἴτε σκόπια εἴτε δχι.
Τέλος καὶ ἡ ὑπερηφάνειά μας θάνελαν πάντα νά
γίνεται τό δικό μας, θάνελαν νά μᾶς περιβάλλουν δλες οἱ
τιμές καὶ οἱ ἀνέστεις τοῦ πρόσκαιρου διου θάνελαν ἀκόμα
μὲνα μᾶς νεῦμα νά ὑποτάσσονται καὶ νά ὑπακούουν σέ
μᾶς σιωπήλα καὶ γρήγορα δλοι οἱ ἀνθρώποι καὶ ἀκόμα -
μέχρι πού φτάνει ἡ ὑπερηφάνειά μας! - ἡ φύση δλη ἐνῷ,
ἀλλοίμονι. ἔμετι οἱ ίδιοι εἴμαστε πολὺ δραδεῖς στήν πίστη
καὶ σέ καλό καὶ ἀγαθό ἔργο, ἀλλά καὶ στὸ νά
ευχεστήσουμε τόν μόνον Κύριο τῶν πάντων! Χριστιανέ
μου, δέσμειες ὑπωδήποτε νά είσαι πηλός καὶ σποδός
καὶ ἔνα τίποτα, ἐνδυμούμενος δτι είσαι ἀκάθαρτος καὶ
πώς κάθετι τό καλό μέσα σου είναι ἀπό τό Θεό, πώς ἀπό

τό Θεό είναι οἱ ὁμοεές
τῆς ζωῆς σου, τῆς
ἀναπνοῆς σου, θλα
σου τά χαρίσματα
ἐνδυμούμενος ἀκόμη
δτι γιά τό ἀμαρτημά

σου τῆς ἀνυπακοῆς καὶ τῆς ἀκράτειας, πρέπει τώρα νά
ἔχαγοσάτεις τή μελλούσα μακαριότητά σου στόν
Παράδεισο μέ μακρούμηνία, πού είναι ἀναγκαία στόν
κόσμο τῶν ἀτελειῶν καὶ ἀναρίθμητων ἀμαρτημάτων
πεπτωκότων ἀνθρώπων, οἱ δποῖ ζοῦν μαζί μας καὶ
ἀποτελοῦν τά ἀμέτορτα μέλη τῆς μιᾶς ἀνθρωπότητας,
τῆς μολυσμένης καὶ καταβεβλημένης ἀπό τίς ἀμαρτίες.
**«Ἄλλήλων τά δέρη δαστάζετε, καὶ οὕτως
ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ»** (Γαλ. 6,2).

“Οποιος δέν είναι ὑπομονετικός καὶ εξάπτεται εύκολα δέ
γνώρισε οὔτε τόν ἔχατό του οὔτε τούς ἀνθρώπους γενικά
καὶ δέν είναι ἄξιος νά ὑνομάζεται Χριστιανός! Λέγοντας
αὐτό κατακρίνω τόν ἔχατό μου, γιατί ἐγώ πρώτος πάσχω
ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς ἀνυπομονησίας καὶ εύκολα
ἔξαπτομαι.

Τό κατηγορῶ ἐνός παιδιοῦ

Μανούλα μου, πρώτα θέλω νά σέ εὐχαριστήσω καὶ ὑπερέχω νά σέ κατηγορήσω. Ναι, νά σέ εὐχαριστήσω γιά δ, τι
ἔκανες γιά μένα. Πῶς νά τό πῶ; Μοῦ ἔδωσες πολλά. Τά ροῦγα, τά ὑποδήματα, τό ψωμί, τό ἀχαγητό, οἱ
κούκλες, τά παιγνίδια, ποτέ δέν μοῦ ἔλειψαν. Ἐσύ φρόντισες νά μορφωθῶ. Ἐσύ μέ ἔστειλες στό
χοροδιδασκαλεῖο νά μάλισθη δλους τους ξενκούς χορούς. Ἐσύ καὶ στό ὥδειο νά μάλισθη μουσική. Μέ
ἔνθεψες σάν τό θρεφτάρι, μέ στόλισες σάν τήν κούκλα καὶ μὲ ἔμαθες νά καμαρώνω σάν τό παγών. Τό
γνωρίζω, ἔμουν τό εῖδωλό σου, η μεγάλη σου ἀδυναμία, δ Θεός σου. Ποτέ δέν μοῦ ἀρνήθηκες τίποτε.
“Ο, πι σοῦ ζήτησα, τό πῆρα. Καὶ δ, πι θέλεια, τό ἔκανα. Ποτέ δέν θυμάμαι νά μοῦ είπες ἔνα «σόγι». Ο, πι
ἄρα θέλεια, ἔφευγα ἀπό τό σπίτι. Καὶ δσες φορές γύριζα στό σπίτι ἀργά τό δράδου, ἐσύ πάντα
σιωπούσες. Ποτέ δέν ὑψωτες τήν φωνή σου νά διαμαρτυρηθῆς. Τά μόνα λόγια πού θυμάμαι είναι η
ἐπωδός τῶν λόγων σου. «Αὐτό πού ἐγώ στερήθηκα στήν ήλικία σου, ἐσύ νά μήν τό στερηθῆς».

“Ομως, πρέπει νά γνωρίζης πώς τώρα σέ κατηγορῶ. Ναι, σέ κατηγορῶ ἐγώ, τό παιδί σου. “Όλα
μου τά ἔδωσες, καὶ ἔκεινα ἀκόμα πού δέν θάπρεπε. Στά παιδικά μου χέρια δ ἀμετρος εὐδαιμονισμός
καὶ η ἀπόλυτη ἔλευσθερία ήταν τό δίκοπο μαχαίρι πού πλήγωσα τό κορμί μου καὶ μάτωσα τήν ψυχή
μου. “Όλα μοῦ τά ἔδωσες καὶ θμως μοῦ ἀρνήθηκες τό ἔνα. Δέν μοῦ ἔδωσες τό Θεό. “Αφγσες νά
νεκρωθῇ μέσα στήν καρδιά μου η φύτρα τῆς πίστεως. Ληγμόντσες νά μοῦ μιλήσης γιά τόν Θεό.
Παραμέλησες νά μέ μάλισθη νά προσεύχωμαι σ’ Αὐτόν. Δέν ἔσυρες τά θήματά μου στόν Ιερό Ναό νά
ἐκκλησιασθῶ καὶ νά μεταλάβω τῶν Ἀγράντων Μυστηρίων. Δέν μοῦ ἔκανες λόγο ποτέ γιά τό
Κατηγγητικό καὶ ἀρνήθηκες ἐπίμονα νά μέ διηγήσης στόν Πνευματικό. Δέν μέ δίδαξες νά μελετῶ τό
νόμο τοῦ Θεοῦ. Ποτέ δέν μοῦ είπες πώς η τιμή καὶ η ἀγνότης είναι δ ἀτιμητος θηταυρός, πού δποιος
τόν χάστη δέν τόν ξαναβρίσκει.

Πότε, ἀλήθεια, δούλεψες στήν καρδιά μου; Τί ἔκανες γιά τό χαρακτήρα μου; Τί ἔκανες γιά τήν
προσωπικότητά μου; Ληγμόντσες, γλυκειά μου μάνα, νά μοῦ πῆς πώς η ζωή δέν είναι ἔνα ἀδιάκοπο
γλέντι, ἀλλά ἔνας συνεχής καὶ ἀδιάκοπος ἀγώνας μέ ἐπιτυχίες καὶ ἀποτυχίες, μέ νίκες καὶ ήττες, μέ
εὐχάριστα καὶ δυτάρεστα. Γιά δ, πι είμαι σήμερα, φταῖς ἐσύ. Σέ συγχωρῶ, θεούσιως, δέν θά σταματήσω
θμως νά σέ κατηγορῶ.

ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

Ο εν Αγίοις πατήρ ήμων Λουκᾶς ὁ ιατρός και Ὀμολογητής (Βαλεντίν Βόινο - Γιασενέτσκι) γεννήθηκε στήν Κριμαία τῆς Ρωσίας τὸ 1877. Σπούδασε Ιατρική. Έργάσθηκε ως χειρουργός μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸν Ρωσο-Ιαπωνικό πόλεμο. Παντρεύτηκε τὴν Ἀννα Βασιλίγεβνα μὲ τὴν οποία ἀπέκτησε τέσσερα παιδιά. Τὸ 1919 ἔξελέγη καθηγητής στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Τασκένδης.

Ήταν πολὺ πιστὸς καὶ αὐτὸς ἦταν ἔκδηλο στὸν τρόπο ποὺ ἐργαζόταν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ υποστῇ συνεχεῖς διωγμοὺς, ἔξορίες καὶ φυλακίσεις ἀπὸ τὸ ἀθεϊστικό καθεστώς. Τὸ 1921 καὶ ἐνῶ συνέχιζε νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του ως ιατρὸς καὶ νὰ συγγράψῃ νέες πρωτοποριακὲς ἐπιστημονικὲς μελέτες, χειροτονεῖται ἵερευς καὶ δύο χρόνια ὀργότερα ἐπίσκοπος στήν Τασκένδη.

Τὸ 1946 ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ὄντας πλέον Ἀρχιεπίσκοπος, βραβεύτηκε μὲ τὸ βραβεῖο Στάλιν γιὰ τὴν ἡρωικὴ ἐργασία του στὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ γιὰ τὴν μεγάλη του προσφορά στήν ιατρικὴ ἐπιστήμη. Στὰ 70 του χρόνια γίνεται Ἀρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως καὶ Κριμαίας ἔξασκωντας παράλληλα τὸ ἔργο του ιατροῦ, προσφέροντας ἀναργύρως τὶς ὑπηρεσίες του στὸν πάσχοντα ἀνθρωπο.

Χαρακτηρίστηκε ἔξαιρετικὸ φαινόμενο στήν σύγχρονη ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ Θεολογία. Απὸ τὰ κηρύγματά του καταγράφηκαν περίπου 750 (12 τόμοι - 4.500 σελίδες).

Ἐκήρυττε παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν Χριστό. Ακολουθώντας τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Θεανθρώπου δῆτα της ζωῆς «διηλθεν εὐεργετῶν καὶ ιώμενος» ἐν μέσῳ συνεχῶν δοκιμασιῶν καὶ κακουχιῶν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Λουκᾶν ἦταν πάντα ἔκδηλη. Ακόμα καὶ ἀλλόθρησκοι ἦθεοι τὸν ἔβλεπαν μὲ σεβασμό.

Ἐκοιμήθη τὴν Κυριακὴν 11 Ιουνίου 1961. Η κηδεία του μετατράπηκε σὲ λαϊκὴ ἐπανάσταση. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1995 ἡ ρώσικὴ Ἐκκλησία προέβη στήν ἐπίσημη ἀγιοκατάταξή του. Στὶς 17 Μαρτίου 1996 ἔγινε μὲ ἐπισημότητα ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του, τὰ ὅποια ἔξεπεμπαν ἀρρητη εὐωδίᾳ, ἐνῷ πολλοὶ ἀσθενεῖς θεραπεύτηκαν θαυματουργικά. Ἡ μνήμη του τιμάται κατὰ τὴν ἐπέτειο τῆς κοιμησῆς του.

Ἐνα πραγματικὰ συγκλονιστικὸ θαῦμα ποὺ ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρώπινη λογική, συνέβη στήν Κριμαία μὲ τὴ χάρη καὶ τὶς πρεσβείες τοῦ Ἅγιου Λουκᾶ. Γράφει τὸ σχετικὸ δημοσίευμα σὲ περιοδικὸ τῆς Κριμαίας:

«Τὸ καλοκαίρι τοῦ 2001 ἥρθε στήν πόλη Θεοδοσία τῆς Κριμαίας ἀπὸ τὸ Σεβερομόρσκ (πόλη τῆς Βόρειας Ρωσίας) ὁ δεκάχρονος Ναζάρ Σταντνιτσένκο, γιὰ νὰ παραθερίσῃ στὴ γιαγιά του.

Ο Ναζάρ ἔπαιζε πολὺ ώρατὸ πιάνο. Κάποια μέρα ὅμως τὸ μικρὸ ἀγόρι πήγε νὰ περάσει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ τοῦ ἐπιασε τὰ δύο μεσαῖα δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ

χεριοῦ. Τὸ τραῦμα ἦταν βαθύ. Τὸ παιδί μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο τῆς Θεοδοσίας καὶ οἱ γιατροὶ διαπίστωσαν ὅτι οἱ δύο ὄνυχοφόρες φάλαγγες ἦταν ἀκρωτηριασμένες.

Τὸ παιδί ἦταν ίδιαίτερα λυπημένο καὶ ἔλεγε κλαίγοντας: «Τώρα δὲν θὰ ξαναπαίξω πιάνο». Μετὰ τὴν ἐγχειρηση, ἡ μητέρα του Σβετλάνα ἔδεσε στὸ πληγωμένο χέρι τοῦ γιοῦ τῆς πλαστικοποιημένη εἰκονίτσα τοῦ ἄγιου Λουκᾶ, παρακαλῶντάς τον νὰ ἐλαφρύνῃ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ.

Η διαδικασία τῆς ἐπούλωσης ἦταν πολὺ γρήγορη καὶ λίγο καιρὸ μετὰ, ἐκεῖ, στὶς μετεγχειρητικὲς τομές, ἀρχισε τὸ κολόβωμα τῶν δακτύλων νὰ μεγενθύνεται.

Καὶ πρὸς ἐκπλήξη ὅλων οἱ ἀκρωτηριασμένες φάλαγγες τῶν δακτύλων ἀρχισαν νὰ ἀναγεννηθῶνται. Σὲ λίγες μέρες ἀποκαταστάθηκαν πλήρως, μαζὶ μὲ τὴν ἀναγέννηση τῶν δύο ὄνυχων, χωρὶς μάλιστα νὰ ἀφῆσουν κανένα σημάδι ἡ ἐλάττωμα!

Ο Ναζάρ ἐπέστρεψε στήν πατρίδα καὶ ἀρχισε πάλι τὰ μαθήματα πιάνου. Λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἐγχειρηση, ἐλαβε μέρος σὲ διαγωνισμὸ πιάνου στήν πόλη του καὶ πήρε τὸ δεύτερο βραβεῖο!

Περιχαρής ἡ μητέρα του πήγε στὴ Συμφερούπολη, στὸ μοναστήρι τῆς Ἅγιας Τριάδος, γιὰ νὰ εὐχαριστήσει τὸν ἄγιο Λουκᾶ γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα στὸ γιό της.

Μαζὶ τῆς ἔφερε τὰ ἀντίγραφα τῶν ιατρικῶν ἐγγράφων, τὸ βραβεῖο τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ Ναζάρ νὰ κρατάῃ τὴν εἰκόνα τοῦ οὐράνιου γιατροῦ μὲ τὸ "καινούργιο χέρι".

Μετὰ τὴν κοιμηση τοῦ Ἅγιου Λουκᾶ καὶ τὴν ἀγιοκατάταξή του, ὁ τάφος του καὶ τὰ ἀγια λείψανά του ἔχουν γίνει πλέον ἡ νέα κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Οχι μόνο στὴ Ρωσία-Οὐκρανία, ἀλλὰ καὶ στήν Ελλάδα, ἔχουν καταγραφεῖ πολλὰ θαῦματά του.

